

Tonsillectomie en adenoïdectomie. — SAM. A. BLAUNER, kinderarts (*New-York Medical Journal*, August. Second 1922), geeft verslag van een honderdtal gevallen, die hij onderzocht voor een bijdrage tot scherper aanwijzing der operatie. De oorzaken, die tot operatie leidden, waren herhaalde verkoudheid (55), mondademhaling (44), slechte voedingstoestand en bloedarmoede (16), ontsteking der amandelen (18), middeloorontsteking (9), asthma (4), diphtherie (1). Op verzoek van de schoolverpleegsters werden zeven kinderen in behandeling genomen. De patiëntjes werden door verschillende geneesheeren geopereerd. BLAUNER ging den invloed der operatie gedurende een jaar na, en komt tot de meening, dat tonsillectomie en adenoïdectomie in een bepaald aantal gevallen heilzaam zijn, maar niet zoo veelvuldig, als wel aangevoerd is. Hij vindt, dat menig kind onnoodig is geopereerd, dat alleen in uitgezochte gevallen voordeel kan worden verkregen, en dat moeders als een gevolg van voortdurende propaganda operatie verlangend voor verbetering van verschillende toestanden, later zich slechts teleurgesteld zien.

Is echter een operatie aangewezen, dan geeft schrijver de voorkeur aan tonsillectomie en adenoïdectomie. Die aanwijzing wenscht hij scherper gesteld te zien. Nu komen wekelijks een honderd kinderen onder zijn oog, volkomen gezond die òf door een verpleegster zijn gezonden, òf wie de school is geweigerd, alleen omdat de amandelen voor het bloote oog zichtbaar zijn.

Als een stem uit Amerika, een waarschuwende, gematigd verzet, is het merkwaardige artikel onze aandacht waard; al gaat het niet dieper op de kwestie in. In welke gevallen tonsillectomie noodzakelijk is, en in welke met tonsillotomie of een andere behandeling kan worden volstaan, is een vraag, die ik reeds in 1913 heb behandeld, en die naar mijn meening tot de belangrijkste van den kinderleeftijd behoort.

A. SIKKEL.

Eosinophilie bij prostaatlijders. — Vroeger reeds hebben LEGUEU en ASTRALDI, destijds in samenwerking met MOREL en CHABANIER, de aandacht erop gevestigd, dat een verhoogde eosinophilie vrij regelmatig wordt gevonden bij lijders aan prostaat-adenoom en een verlaagde eosinophilie bij lijders aan prostaat-kanker. Sedert dien is over dit onderwerp slechts één publicatie tot de kennis dezer schrijvers gekomen, n.l. van CASSUTO in 1921 in *Policlinico Sezione Practica de Rome*. Thans hebben de beide eerstgenoemden hun meening aan een zeker aantal lijders opnieuw getoetst en deelen zij hun ervaringen, die vrijwel overeenkomen met de vroeger geopenbaarde, mede in de Société française d'urologie. Séance du Lundi 8 Mai 1922 (*Journal d'Urologie* Tome XIII, no. 6). Zij geven aanleiding tot deze gevolgtrekkingen: Bijna alle lijders aan prostaat-adenoom vertoonen verhoogde eosinophilie, waarvan de mate echter niet evenredig is aan de grootte van het adenoom en die verdwijnt gedurende koortsaanvallen of bloedingen; chronische of acute ontstekingen van het adenoom, mits zonder temperatuursverhooging, brengen hierin geen wijziging. Bijna alle lijders aan prostaat-kanker hebben daarentegen een ver-